

Arrest

nr. 96 372 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. TROCH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 augustus 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 24 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns moslim afkomstig uit het vluchtelingenkamp Naher al-Bared, gelegen in Libanon. Drie maanden na de oorlog in Nahr el-Bared (mei 2007) sloot u uw slagerij in Tripolo en begon u te werken als taxichauffeur. U verbleef bij uw ouders in het kamp al-

Badawi in de provincie Tripoli. Op 2 oktober 2009 parkeerde u uw wagen voor het appartement waar u met uw ouders woonde. In het gebouw ernaast zetelt de PFLP-GC (Populair Front voor de Bevrijding van Palestina - Algemeen Commandement, of nog: Volksfront). De zoon van A.(...) K.(...), één van de leiders van het Volksfront, beval u uw auto elders te parkeren. U weigerde. Om 4 uur 's nachts vernam u dat uw auto in brand stond. U zei dat u een klacht ging indienen bij de politie. Op 4 oktober kwam u vervolgens de zoon van A.(...) K.(...) tegen. U herhaalde dat u klacht zou indienen, waarop u geschopt werd en hij terwijl u wegliep met zijn Kalashnikov schoot. Dezelfde dag kwamen mannen van het Volksfront bij u thuis zeggende dat u zich bij hen diende aan te bieden. Hierop vluchtte u naar Beiroet. Daar verbleef u tot u uw reis naar het buitenland geregeld had. Ook in Beiroet hoorde u dat uw vader werd bedreigd door A.(...) K.(...). U kreeg een brief op datum van 8 oktober 2009 dat u zich bij het Volksfront diende aan te bieden. Hierop besloot u Libanon te verlaten. U kende eerder nooit problemen in Libanon. U verliet Libanon op 20 oktober 2010 en via Syrië en Turkije, reisde u illegaal tot België. Volgens uw verklaringen kwam u op 17 november 2009 aan in België en op 23 november 2009 diende u een asielaanvraag in. Ongeveer een jaar na uw asielaanvraag in België vernam u dat uw broertje door de zoon van A.(...) K.(...) en zijn clan werd opgepakt en mishandeld. Ze zouden naar u hebben gevraagd waarop hij hen zou hebben verteld dat u naar België bent vertrokken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart, uw UNRWA-kaart, uw geboorteakte, uw toelatingskaart om het kamp Nahr el-Bared binnen te gaan, een brief van de PFLP-GC (Populair Front voor de Bevrijding van Palestina - Algemeen Commando, een kopie van uw woonattest van het al Beddawi vluchtelingenkamp en tenslotte een kopie van uw noodhulp identiteitskaart voor het al Beddawi vluchtelingenkamp.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in het Libanese vluchtelingenkamp al Beddawi en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 3, 13). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het uitermate bevreemdend te noemen dat de naam van de door u gevreesde persoon u onbekend is. U stelt te worden gezocht door de zoon van A.(...) K.(...), maar weet niet hoe deze persoon feitelijk heet (CGVS 23/04/20120, p. 6). U verklaarde bij vrienden navraag te hebben gedaan naar zijn naam maar zonder enig resultaat (CGVS 23/04/20120, p. 6). Gezien u verklaarde dat de sociale context in al Beddawi vergelijkbaar is met deze in een dorp (CGVS 30/05/2012, p. 6), mag het toch opmerkelijk worden genoemd dat u zijn naam niet zou kunnen hebben achterhalen, temeer gezien u vooropstelt dat hij een bekend en berucht figuur was in het kamp en u verklaarde hem regelmatig tegen te komen (CGVS 30/05/2012, p. 6 - 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat u de naam van uw bedreiger niet heeft kunnen achterhalen. Dat u niet zou weten hoe de persoon heet die aan de oorsprong van uw vrees ligt, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. Eveneens heeft u nagelaten u duidelijk te informeren over de rol van deze persoon binnen het Volksfront. Dit is nochtans van belang om uw risico op vervolging correct in te schatten. U verklaarde dat hij behoorde tot een militie en leider was van een gewapende groep. U gevraagd welke gewapende groep, weet enkel dat deze zou behoren tot het Volksfront (CGVS 30/05/2012, p. 6). Opmerkelijk is daarenboven dat in de oproepingsbrief wordt vermeld dat u problemen zou hebben gehad met de militaire verantwoordelijk van het Algemene Commando, een functie die u A.(...) K.(...) zelf toedicht en niet zijn zoon. Voorts dient te worden aangestipt dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die u achtereenvolgens stelt te hebben gekend met de zoon van A.(...) K.(...). Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ, p. 2) alsook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS, dat op 4 oktober 2009, op dezelfde dag als u door A.(...) K.(...) zou zijn geslagen, er mannen van A.(...) K.(...) naar de woning van uw familie zouden zijn gekomen met de mededeling dat u zich bij hen moest melden. Daarop zou u naar Beirut zijn gevlucht. U verklaart expliciet dat leden van PFLP-GC maar één maal naar u thuis zijn gekomen en dat de convocatie later naar uw woning zou zijn verzonden (CGVS

23/04/2010, p.2 - 9). Uw lezing van de feiten tijdens uw tweede gehoor is echter niet gelijklopend. Zo verklaarde u dat op 8 oktober 2009 de convocaties door leden van de clan van de zoon van A.(...) K.(...) werd afgegeven bij u ouderlijke woonst (CGVS 30/05/2012, p. 8-9). Niet alleen maakt u tijdens uw tweede gehoor geen melding van hun komst naar uw ouderlijke woonst op 4 oktober 2009, ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw familie de convocaties in bezit zou hebben gekregen (CGVS 30/05/2012, p. 3-4; 7, 9). Daarenboven is het hoogst opmerkelijk te noemen dat uw familie u niet informeerde over het feit dat u een convocaties had ontvangen van het Volksfront. U gaf aan dit nieuws slechts te hebben vernomen nadat u uw broer enkele dagen later, te weten op 10 oktober, telefoneerde (CGVS 30/05/2012, p. 4). Temeer gezien u bij familie in Beirut verbleef, mag het toch bevreemdend worden genoemd dat zij u hier niet onmiddellijk van op de hoogte brachten om u te waarschuwen van de ernst van de situatie en te verhinderen dat u eventueel zou terugkeren naar het kamp (CGVS 30/05/2012, p. 7 – 8). Deze onsamenhangende verklaringen doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van de door ingeroepen vervolgingsincidenten en ondermijnen uw geloofwaardigheid. Vervolgens dient te worden aangestipt dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de bemiddeling die er tussen uw familie en de familie van A.(...) K.(...) zou hebben plaats gevonden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat er nooit enige vorm van bemiddeling zou zijn geweest. U zou geen tijd hebben gehad om via bemiddeling het geschil omtrent de fout geparkeerde wagen te kunnen beslechten (CGVS 23/04/20120, p.7- 8). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u evenwel dat u heeft geprobeerd om te bemiddelen maar dat dit is mislukt. Uw vader zou een vriend, genaamd A.(...) B.(...), hebben gevraagd om te bemiddelen. A.(...) K.(...) zou evenwel niet open hebben gestaan voor enige mediatie (CGVS 30/05/2012, p. 9). Dit is toch een grote ommekeer in uw verklaringen die wederom afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook over de indicaties die u na uw aankomst in België nog zou hebben gekregen dat leden van het Volksfront naar u op zoek zouden zijn, legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo stelde u dat uw broer een jaar na uw vertrek door leden van het Volksfront zou zijn opgepakt. Hij zou zijn ondervraagd over uw verblijfplaats en zijn mishandeld. Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Mocht er in uw hoofde daadwerkelijk sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging, dan zouden de leden van het Volksfront u toch onmiddellijk thuis hebben opgezocht omdat u geen gehoor had gegeven aan de oproepingsbrief. Zij wisten immers waar u woonde daar zij de convocaties hadden overhandigd aan uw ouders (CGVS 30/05/2012, p. 8). Dat zij een jaar na de feiten uw broer van straat zouden plukken om hem vervolgens te ondervragen over uw verblijf plaats, is weinig aannemelijk en overtuigt dan ook niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS 30/05/2012, p. 10). Uw betoog als zouden uw ouders op 1 januari 2010, omwille van problemen van uwentwege, voorzichtig zijn geweest en een nieuw onderkomen hebben gezocht in het al Beddawi kamp wat maakte dat leden van het Volksfront bijgevolg niet op de hoogte zouden zijn geweest van uw verblijfplaats, is evenmin geloofwaardig (CGVS 30/05/2012, p. 4). Op geen enkel moment tijdens uw eerste gehoor, heeft u immers melding van gemaakt van het feit dat uw ouders moesten verhuizen omwille van dreigementen aan hun adres. Integendeel verklaarde u toen dat laatste voorval de afgifte van de convocaties was en dat ze niets deden ten overstaan van uw vader (CGVS 23/04/20120, p. 6). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u vooropgestelde ontvoering van uw broer, waardoor uw geloofwaardigheid verder in het gedrang komt.

Tot slot dient te worden opmerkt dat u niet kan overtuigen dat een banaal incident als een verkeerd geparkeerde wagen zou resulteren in het feit dat u wordt gevisieerd en met de dood bedreigd door een politieke fractie, temeer daar u politiek onafhankelijk bent. Ofschoon uw vader in een ver verleden, inmiddels 20 jaar geleden, zou hebben gewerkt voor het Arabische front, is thans niemand in uw familie politiek actief noch lid van een groepering (CGVS 23/04/20120, p. 5; CGVS 30/05/2012, p. 6). U zelf stelt eveneens nooit actief betrokken te zijn geweest bij een politieke beweging. Het is dan ook niet aannemelijk dat PFLP-GC, u louter omwille van een ruzie voortkomend uit een fout geparkeerde auto om het leven zou willen brengen. U hiermee geconfronteerd, is de enige verklaring die u kan geven dat hij u en uw vrienden niet mocht (CGVS 30/05/2012, p. 8). Deze uitleg is weinig overtuigend, temeer daar uw vrienden die lid zouden zijn van Fatah geen problemen zouden hebben gehad met de zoon van A.(...) K.(...) en zijn clan (CGVS 30/05/2012, p. 10).

Uit wat voorafgaat, kan dan ook niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit, uw herkomst uit Nahr al Bared en uw recent verblijf in al Baddawi die hier evenwel niet ter discussie staan. Met betrekking tot de door u neergelegde oproepingsbrief van het Volksfront kan voorts verwezen worden naar de discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van de oproepingsbrief waardoor dit document geenszins in staat is om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Political Affairs and Refugees) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart (zie documenten groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert of er een risico loopt op het op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1A en 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat het onbetwistbaar vaststaat dat hij van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij als Palestijn in Libanon met de steun van UNRWA leefde. Verzoeker beweert dat hij, van zodra hij niet meer in het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag valt. Hierbij verwijst verzoeker naar een nota van 2009 van het UNHCR over de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag zonder evenwel de concrete titel van deze nota te vermelden of deze als bijlage aan zijn verzoekschrift toe te voegen. Volgens verzoeker oordeelde het Commissariaat-generaal op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas dat hij kan terugkeren naar dat mandaatgebied om zich aldaar onder de bescherming van de UNRWA te plaatsen, zodat de uitsluitingsgrond op hem nog steeds van toepassing is. Verzoeker herhaalt dat het feit dat hij valt onder het Vluchtelingenverdrag een vaststaand gegeven is, zodat geen bijkomende beoordeling dient te worden gemaakt in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag. Men dient, zo vervolgt verzoeker, enkel te onderzoeken of er elementen zijn waaruit blijkt dat een terugkeer naar het mandaatgebied van de UNRWA niet mogelijk is of men zich niet langer effectief onder deze bescherming kan plaatsen. De door verzoeker ingeroepen elementen dienen volgens hem op een bredere manier te worden onderzocht in functie van de mogelijkheid tot effectieve bescherming door de UNRWA en de beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoeker op dat hij de juiste voornaam van de zoon van A. K. niet heeft kunnen achterhalen, hetgeen volgens hem geen afbreuk doet aan het feit dat het Volksfront hem convoceerde, hetgeen hij consistent heeft verklaard.

Verzoeker wijst erop dat de convocatie op 8 oktober 2009 bij hem thuis werd afgeleverd, toen hij het huis reeds had verlaten. Verzoeker geeft aan dat hij enkel op de vragen heeft geantwoord en hij, wanneer hem geen vragen gesteld werden over hetgeen zich nog eerder op de dag van de eerste aanval, met name 4 oktober 2009, heeft afgespeeld, daarover niets verklaard heeft. Verzoeker benadrukt tevens dat hij aangaande de bemiddeling steeds bevestigd heeft dat men geen beroep heeft gedaan op het Comité. Tijdens het laatste interview, zo verduidelijkt verzoeker, heeft hij toegelicht dat hij via een vriend van de familie, die niet eens tot het comité behoorde, werd ingelicht over de mogelijkheid tot bemiddeling, maar omdat daar geen gehoor voor was, er geen bemiddeling werd doorgevoerd, wat volgens hem geen tegenstrijdigheid inhoudt. Verzoeker wijst er terloops op dat hij reeds een volledig

interview had afgelegd in 2010, maar dat hij dan 2 jaar niets vernam omwille van een personeelsswissel en men dan opnieuw een volledig interview afneemt waarbij een andere vraagstelling werd gebruikt en er ook al enige tijd verstreken is. Volgens verzoeker poogt men om zijn geloofwaardigheid te ondermijnen aan de hand van details. Er is slechts één fout, zo stipt verzoeker aan, en voor het overige is het de mening van de commissaris-generaal die het verloop van de feiten eigenaardig acht, hetgeen geen afbreuk doet aan het consistente verhaal van verzoeker.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat dergelijk banaal incident niet kan beschouwd worden als aanleiding voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, oppert verzoeker dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om dergelijke beoordeling te maken nu verzoeker reeds als vluchteling moet worden beschouwd en er enkel dient te worden beoordeeld of dit banale incident ertoe kan leiden dat hij zich niet meer onder de effectieve bescherming van de UNRWA kan plaatsen in hun mandaat-gebied.

Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het onderzoek of er reisdocumenten kunnen worden uitgereikt aan Palestijnen zonder rekening te houden met het feit dat hij ondertussen als staatloze werd erkend in België wat ook effect heeft op het kunnen verkrijgen van reisdocumenten. Verzoeker stelt verder dat geen onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de UNRWA wel een effectieve bescherming kan bieden tegen het zogenaamde banale incident en de gevolgen ervan. Volgens verzoeker moet immers rekening gehouden worden met de realiteit van het leven in het kamp al Baddawi waar enkele gezagsdragers, waaronder A. K., de plak zwaaien, maar waarop geen enkele externe controle is aangezien noch de Libanese autoriteiten, noch de UNRWA enig politieel gezag hebben wanneer er zich problemen voordoen met de Palestijnse autoriteiten. Verzoeker stelt dat de UNRWA enkel voorziet in sociaal-economische ondersteuning, onderwijs en gezondheidsvoorzieningen, maar geen bevoegdheden heeft inzake veiligheid, wetten of politie in het kamp. Verzoeker beweert volledig te zijn overgeleverd aan lokale gezagsdragers die zelfs voor banaliteiten hun gezag tentoon spreiden door disproportioneel geweld, mishandelingen en zelfs lynchpartijen. Verzoeker wijst erop dat het kamp overbevolkt is, wat volgens hem aanleiding geeft tot onmenselijke leefomstandigheden. Wie het gezag aldaar in handen heeft, zal dit uitbuiten, zo vervolgt verzoeker, vermits dit de positie enigszins verbetert. Elke bedreiging van het gezag wordt met geweld de kop ingedrukt. Verzoeker stipt tevens aan dat hij voorheen bewoner van Nahr el Bared was en hij op zeer korte termijn provisoire voorzieningen heeft moeten nemen in al Baddawi, maar hij door het gevestigde gezag nog als een inwijkeling wordt gezien. Verzoeker meent dan ook dat geen effectieve bescherming kan worden gegarandeerd door de UNRWA tegen de door hem aangehaalde feiten waardoor er moet besloten worden dat er geen mogelijkheid bestaat tot terugkeer met effectieve bescherming en verzoeker bijgevolg automatisch onder het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker stipt ook nog aan dat Libanon het Vluchtelingenverdrag en het Staatlozenverdrag niet heeft onderschreven of erkend, zodat hij daar als staatloze of als vluchteling, geen rechten kan laten gelden. Tenslotte geeft verzoeker aan dat Palestijnen er worden beschouwd als buitenlanders met amper rechten, gelet op hun vluchtelingenstatus.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er geen ernstig onderzoek is gebeurd naar de subsidiaire bescherming en dat deze wordt geweigerd zonder enige motivering terwijl de actuele situatie in Noord-Libanon en meer bepaald in de provincie Tripoli door toedoen van het Syrische conflict wel degelijk risico inhoudt voor gewone burgers waarbij gevreesd wordt voor een herhaling van het verhaal van Nahr el Bared. Verzoeker stelt dat niet kan worden ontkend dat de spanningen in het desbetreffende gebied hoog oplopen en dat het kamp de facto betrokken wordt omdat meerdere militaire acties van daaruit voorbereid of logistiek ondersteund worden, wat door tal van actuele nieuwsberichten wordt bevestigd. Verzoeker stelt dat er om die reden toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij het CGVS nagelaten heeft dit te onderzoeken, laat staan te motiveren.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van Human Rights Watch van 2012 over Libanon, een Universal periodic review van UNHCR over de Palestijnse vluchtelingen in Libanon van april 2010, een artikel van de UN News Service van september 2012, een overzicht van de website van UNRWA over de kampen in Libanon, een internetartikel van alakhbar van 4 juni 2012, enkele internetartikels van hln.be, van nu.nl, NOS en VRT over Libanon, en tenslotte het attest van 16 februari 2012 dat bevestigt dat verzoeker als staatloze is erkend.

2.3. De Raad wijst erop dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus aangezien de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het

geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de kopies van de UNRWA-registration card en de noodhulp-identiteitskaart (stuk 25, Documenten, UNRWA-kaart; noodhulp-ID-kaart). Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, staan de identiteit van verzoeker, zijn herkomst uit Nahr el Bared en zijn recent verblijf in al Baddawi niet ter discussie (Bestreden beslissing, p. 3). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op hem van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Waar verzoeker beweert dat dit niet langer het geval is van zodra hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten heeft en hij bijgevolg van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag valt, kan hij niet worden bijgetreden. In een uitvoerig gedocumenteerde nota met opmerkingen, waarin meermaals wordt verwezen naar de conclusies van de advocaat-generaal in de zaak *Bolbol* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*) stelt de verwerende partij dat het zich louter onttrekken aan de bescherming of de bijstand van het UNRWA niet kan beschouwd worden als een situatie waarbij de bescherming heeft opgehouden te bestaan zoals bedoeld in artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag. Hierbij stipt de Raad aan dat dat het Europese Hof van Justitie recent naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk heeft gesteld dat het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §49).

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, zoals trouwens door verzoeker terecht wordt aangehaald. Dit standpunt wordt overigens ook door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §81).

2.11. In casu dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoeker ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in diens geheugen gegrift staan zodat deze persoon daar in een later stadium, ongeacht het tijdsverloop nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker beweert bedreigd te zijn geweest door de zoon van A. K. omdat deze laatste hem beval zijn wagen elders te parkeren. Als gevolg van de weigering van verzoeker werd zijn wagen in brand gestoken, werd hij beschoten en geconvoceerd door het Volksfront, waarvan A. K. een leidende figuur was. Tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn verklaringen, brengt verzoeker in dat het feit dat hij de juiste voornaam van de zoon van A. K. niet heeft kunnen achterhalen geen afbreuk doet aan het feit dat hij wel degelijk door het Volksfront werd geconvoceerd. De Raad merkt echter op dat verzoeker nochtans verklaarde dat het ging om één van de leiders van het Volksfront, die aan het hoofd stond van een gewapende groep (stuk 22, Vragenlijst DVZ 21 januari 2010, p. 2; stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 6) en wiens vader veel gezag uitstraalde in het kamp (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 6). Verzoeker verklaarde trouwens dat hij de zoon van A. K. vaak tegenkwam (Ibid., p. 7), waardoor het volstrekt onaannemelijk is dat hij er nooit in geslaagd is diens voornaam te achterhalen ondanks het feit dat hij over deze persoon inlichtingen had ingewonnen bij de jongeren van al Baddawi (stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 23 april 2010, p. 6). Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk werd geconvoceerd door het Volksfront, meent de Raad dat dit feit niet bewezen kan worden geacht. Het document dat verzoeker hieromtrent neerlegt betreft een loutere faxkopie (stuk 25, Documenten, Brief PFLP-GC) en aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt dat verzoeker over deze convocatie uiteenlopende verklaringen aflegde, wat zijn geloofwaardigheid volledig ondermijnt. Zo beweerde hij initieel dat het document door de commandant van PFLP-GC werd verstuurd naar zijn huis (stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 23 april 2010, p. 3 en p. 9), terwijl hij later verklaarde dat dit document op 8 oktober 2009 werd overhandigd aan zijn ouders (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 7 en p. 9). Daarbij komt dat verzoeker aanvankelijk te kennen gaf dat de mannen van het Volksfront op 4 oktober 2009 bij hem langskwamen waarbij hem gevraagd werd zich aan te melden (stuk 22, Vragenlijst DVZ 21 januari 2010, p. 2) en dat dit het enige bezoek was (stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 23 april 2010, p. 9), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor enkel de overhandiging van de convocatie op 8 oktober 2009 opgaf en geen melding maakte van een andere ontmoeting met de clan van A. K. (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 9). Het feit dat hem bij zijn tweede gehoor niet specifiek naar de gebeurtenissen van 4 oktober 2009 werd gevraagd, biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Ook door thans in zijn verzoekschrift zijn verklaringen over de bemiddelingspogingen aan te passen waarbij hij manifest ingaat tegen zijn eerdere verklaring over een poging die door een vriend van zijn vader werd gedaan om een gesprek aan te knopen met A. K. (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 9), slaagt hij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid over de bemiddelingspogingen te weerleggen of op te heffen. Bovendien toont de houding van verzoeker, waarbij hij naar aanleiding van zijn vermeende problemen geen beroep heeft gedaan op de Libanese autoriteiten, wat volgens hem een (theoretische) mogelijkheid was (Ibid., p. 7), noch op de bemiddelingscomités (Ibid.), aan dat hij de situatie van ernstige onveiligheid waarin hij zou zijn verwickeld in het mandaatgebied zelf enigszins relativeert. Verzoeker kan tenslotte niet worden gevolgd waar hij het tijdsverloop van 2 jaar aangrijpt ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheden, die volgens hem als details moeten worden beschouwd. De Raad merkt op dat er niet enkel sprake is van één fout, zoals verzoeker beweert, maar dat de motivering van

de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138 319). Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.12. Met betrekking tot de mogelijkheid van verzoeker om naar het mandaatgebied terug te keren, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gesteld dat aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, wat bij verzoeker het geval is (stuk 25, Documenten, Vluchtelingenkaart DAPR, UNRWA registration card), reisdocumenten worden uitgereikt, dat deze zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent (stuk 26, Landeninformatie, SRB, Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon, 27 mei 2011). Waar verzoeker beweert dat het feit dat hij ondertussen als staatloze werd erkend, zoals blijkt uit het stuk dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 8), een effect heeft, merkt de Raad op dat dit zijn mogelijkheden om reisdocumenten te verkrijgen veeleer zal verruimen dan inperken aangezien artikel 28 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen voorschrijft dat aan erkende staatlozen reisdocumenten moeten worden verschaft, zodat verzoeker, indien hij geen andere reisdocumenten kan verkrijgen, desnoods via zijn provinciebestuur in België, reisdocumenten kan aanvragen. Verder wijst de Raad erop dat het betoog van verzoeker over het gebrek aan politieke bescherming in het kamp al Baddawi niet relevant is aangezien zijn relaas over het incident dat hem ertoe heeft aangezet de plaats waar hij sociaal-economische ondersteuning van UNRWA genoot te verlaten, ongeloofwaardig werd geacht. In elk geval kan niet worden vastgesteld dat de beslissing aangaande de mogelijkheid om naar Libanon terug te keren onvoldoende zou zijn gemotiveerd, zoals verzoeker beweert. Het blote betoog uit het verzoekschrift over het disproportionele geweld van de lokale gezagsdragers, die hun gezag zouden uitbuiten, wordt door verzoeker niet met objectieve gegevens gestaafd. Ook uit de informatie die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, kan niet worden afgeleid dat er in al Baddawi sprake zou zijn van lynchpartijen die een terugkeer onmogelijk zouden maken zoals hij beschrijft. De bewering van verzoeker dat het kamp overbevolkt is, hetgeen aanleiding geeft tot onmenselijke leefomstandigheden en het feit dat Palestijnen in Libanon als buitenlanders worden beschouwd, spoort weliswaar met het landenrapport over Libanon van Human Rights Watch dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3), maar gaat in tegen zijn eigen verklaringen dat zijn individuele situatie aldaar behoorlijk was, dat ze geld hadden, zijn familie drie appartementen en een magazijn bezat in Nahr el Bared, dat het zelfs na de verhuis naar al Baddawi goed ging omdat zijn ouders er een appartement konden zoeken en dat hijzelf nooit problemen had gekend, werk had en een vriendin met wie hij uitging (stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 23 april 2010, p. 3). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de hele familie opnieuw toelating heeft gekregen voor toegang tot het kamp van Nahr el Bared dat thans wordt heropgebouwd (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 30 mei 2012, p. 11), zodat verzoeker aan eventuele problemen in al Baddawi, die ongeloofwaardig werden bevonden, zou kunnen ontsnappen door naar Nahr el Bared, zijn geboorteplaats, terug te keren.

2.13. Gelet op het feit dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich omwille van omstandigheden buiten zijn wil aan de bescherming van de UNRWA heeft onttrokken en dat evenmin werd aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het mandaatgebied zodat hij opnieuw de bescherming van UNRWA kan genieten, dient verzoeker in toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag van de vluchtelingenstatus te worden uitgesloten.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet noch van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is er geen ernstig onderzoek gebeurd naar de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat de beslissing besluit dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming

en dit zonder enige motivering terwijl de actuele situatie in Noord-Libanon en meer bepaald in de provincie Tripoli door toedoen van het Syrische conflict wel degelijk risico's inhoudt voor gewone burgers waarbij gevreesd wordt voor een herhaling van het verhaal van Nahr el Bared. Het kan niet worden ontkend, zo vervolgt verzoeker, dat de spanningen in het desbetreffende gebied hoog oplopen en dat het kamp de facto betrokken wordt omdat meerdere militaire acties van daaruit voorbereid of logistiek ondersteund worden wat blijkt uit tal van actuele nieuwsberichten. Verzoeker stelt dat er om die reden toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij het CGVS nagelaten heeft dit te onderzoeken, laat staan te motiveren.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van Human Rights Watch van 2012 over Libanon, een Universal periodic review van UNHCR over de Palestijnse vluchtelingen in Libanon van april 2010, een artikel van de UN News Service van september 2012, een overzicht van de website van UNRWA over de kampen in Libanon, een internetartikel van alakhbar van 4 juni 2012, enkele internetartikels van hln.be, van nu.nl, NOS en VRT over Libanon, en tenslotte het attest van 16 februari 2012 waarbij verzoeker als staatloze wordt erkend.

2.16. Wat de subsidiaire bescherming betreft, rust de bewijslast op de asielzoeker die aan de hand van concrete elementen moet aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria ervan. Verzoeker moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert thans aan dat geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in de provincie Tripoli, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de algemene veiligheidstoestand in de provincie Tripoli had ingeroepen in het kader van zijn asielaanvraag, zodat uit het stilzwijgen van de bestreden beslissing op dit punt geen motiveringsgebrek of een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt integendeel dat hij in het kamp "*in het algemeen*" nooit problemen heeft gekend (stuk 18, gehoorverslag CGVS I, 23 april 2010, p. 3). Verzoeker beweert weliswaar in zijn verzoekschrift dat de actuele situatie in de provincie Tripoli een risico inhoudt voor de gewone burgers, waardoor er een reëel risico op ernstige schade ontstaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, maar hij slaagt er niet in dit concreet aannemelijk te maken. Uit de door hem aangebrachte algemene informatie van Human Rights Watch en het UNHCR over de Palestijnse vluchtelingen en de kampen in Libanon, de persartikelen over incidenten in Tripoli en het specifieke artikel over Al Baddawi, kan niet worden afgeleid dat er in het noorden van Libanon of in de provincie Tripoli een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het artikel van alakhbar blijkt trouwens het tegendeel, namelijk dat men zich in het al Baddawi-kamp afzijdig probeert te houden van het incidentele sektarische geweld in Tripoli dat zijn oorsprong vindt in de spillover van de huidige burgeroorlog in buurland Syrië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van de artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, dient verzoeker te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en kan in zijn hoofd geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN